

شاہ حسین رحمۃ اللہ علیہ 1539ء نوں نکسالی دروازہ لاہور وچ شیخ عثمان دے گھر پیدا ہوئے۔ آپ دے دادا کلجس رائے ہندوؤں مسلمان ہوئے سن۔ آپ دے والد شیخ عثمان کھڈی داکم کردے سن۔

شاہ حسین رحمۃ اللہ علیہ نے مذہبی تعلیم گھر وچ ای حاصل کیتی۔ فیروزپور دے کتب وچ داخل ہو کے بارہا (12) ورہیاں دی عمر وچ قرآن پاک حفظ کیتا۔ دنیاوی علوم حاصل کرن مگروں حضرت بہلولؒ کولوں روحانی فیض حاصل کیتا۔ آپ ساری رات راوی کنڈھے کلام پاک دی تلاوت کردے، سویرے داتا صاحب دے مزار تے حاضری دیندے تے زہد تے عبادت وچ مصروف رہندے۔ اک دیہاڑے تفسیر مدارک پڑھ دیاں ہویاں آپ اُتے سرمستی تے بے خودی طاری ہو گئی۔ سرمستی دا ایہہ عرصہ پنجی (25) ورہے رہیا۔ ایس دوران آپ دی ملاقات مادھولال حسین نال ہوئی۔ جیہڑا آپ دیاں کرامتاں ویکھ کے مرید ہو گیا تے اسلام قبول کر لیا۔ شاہ حسین رحمۃ اللہ علیہ نے 1599ء نوں انتقال فرمایا تے اوہناں مگروں مادھولال گدی نشین ہويا۔

شاہ حسین رحمۃ اللہ علیہ نے پنجابی وچ صرف کافیاں لکھیاں۔

آپ دیاں کافیاں وچ تصوف دے بوہت سارے مسکلیاں دا ذکر اے۔ آپ موسیقی دے ماہر سن۔ ایس پاروں آپ دیاں کافیاں وچ موسیقی کٹ کٹ کے بھری ہوئی اے۔ آپ نے چنے نوں علامت بنا کے سارے انگاں دے حوالے نال ہندیاں نوں نیک عمل کرن دی تلقین کیتی اے۔ آپ دیاں کافیاں وچ علامتاں دا خوبصورت استعمال اے۔ ایس توں اڈسوز تے گداز، ہجرتے فراق تے مت دیاں گھاں آپ دے کلام دے خاص موضوعات نیں۔

کافیاں

(1)

تربا میرے حال دا محرم ٹوں

اند رٹوں ہیں باہر ٹوں نہیں روم روم وچ ٹوں
ٹوں نہیں تانا ٹوں نہیں بانا، سبھ کچھ میرا ٹوں
کہے حسین فقیر نماں، میں ناہیں سبھ ٹوں

(2)

تی تینوں رب نہ بھلے دُعا فقیراں دی ایہا

رب نہ بھلے ہو رہے کچھ بھلی، رب نہ بھلےں جیہا

سو نا زو پا، سہ بھل ویسی، عشق نہ لگدا ایہا
 ہورناں نال، مسیدی کھدی، شوہ نال گھوٹکھٹ کیہا
 چارے نین گڈوڈ ہوئے، وچ وچولا کیہا
 عشق چو بارے پائیو جھاتی ہن تینوں غم کیہا
 مائے دی سونہ، بابل دی سونہ، گل چنگیزی ایہا
 جس جو بن دا توں مان کریدی سوجل مل تھسی کھیہا
 کہے حسین فقیر سائیں دا، مرناں تاں مانا کیہا